

Nakakadiri ~ Isang Gotiko Epiko

ni GE Graven

Kabanata XIV

~Tulad ng isang nagliliyab na plota, ang grupo ng mga sulo ay lumutang sa ibabaw ng mga itim na burol,

Si Lazaro sa kaibuturan nito at nagpupumiglas sa ilalim ng bigat ng mga nakasisikip na kadena. Paakyat sa tuktok ng tagaytay, huminto si Lazaro. Inihagis niya ang kanyang mga tainga, ang kanyang malalapad na mga pilikmata ay bumagsak na parang mga butas-butas lamang.

Sa harap niya, ang lupa ay yumuyuko, lumawak nang walang harang, upang ipakita ang isang malaking kastilyo sa tuktok ng susunod na talampas. Isang halo ng mga siga ng sulo ang umikot sa harap ng mga matibay na pintuan nito. Ang karamihan ay nagkalat, kahit na umikot sa mga kuta ng kastilyo at, marahil ay ilang daang yarda ang lalim, ang mas malapit na gilid ng kongregasyon ay lumiit, nakakalat sa pagitan ng ilang hanay ng mga bahay na may bubong na kugon. Isang kamay ng isang sundalo ang nagtulak kay Lazaro palabas, pababa ang mababaw na burol.

"Magkalapit na hanay! Ihanda ang mga armas! Manatili sa mga pwesto!" sigaw ng punong kumander ng eskorte . Itinabi ng mga sundalo ang mga sulo at nagtakbuhan paikot kay Lazarus, ang maluwag na pormasyon ay nag-iipon sa isang matigas na parisukat. Nakataas ang mga kalasag patungo sa gilid, bumabalot sa kubo, habang ang mga sibat ay nakausli, kitang-kitang tumatabog sa karamihan. "Walang masama doon! Kung mababawasan ang ranggo; sugurin para pumatay!"

Bilang isa, ang panlabas na nakakatakot na bloke ng depensa ay lumipat pasulong.

Walang humpay na umugong ang karamihan na parang bagyo, ngunit habang papalapit ang salu-salo, humupa ang kulog at nag-iwan lamang ng mga awit ng kuliglig at mga sulo na nangingibabaw sa tahimik na hangin ng gabi. Sa wakas, sa napakatahimik na katahimikang iyon, isang karagatan ng mga sulo ang nahati—isang Dagat na Patay na humawi upang magbigay-liwanag sa isang malinaw na landas patungo sa mga pintuan ng kastilyo. Marahil ay nalunod si Lazaro sa daan-daang nakatitig na nanlalaki ang mga mata; iniwas niya ang kanyang tingin at umakyat sa bagong gawang pasilyo, ang mabibigat na bakal ay kumakalansing sa kanyang bawat hakbang habang ang isang pangkat ng mga handang pana ay naghahanda ng daan para sa prusisyon ng bloke.

Bumulong ang karamihan, may mga ingay na tumataas mula sa mga taong nasa likuran nila. Insulto ang mga nanood. Pagkatapos, isang bato ang pumailanlang sa itaas at tumama sa korona ni Lazarus. Natumba siya sa lupa, natulala, at umaagos ang dugo sa kanyang leeg. Nahulog ng isang pana ang tagahagis ng bato gamit ang isang karayom at natumba ang batang magsasaka. Ang ginawang ito ay nagdulot ng matinding pagtutol. Dali-daling binuhat ng dalawang sundalo si Lazarus. Sumugod siya sa pagitan nila, nahihilo. Sumigaw ang kumander ng babala sa lahat, ngunit natabunan ng malakas na iyak ang kanyang boses. Biglang gumuho ang daan patungo sa kastilyo, tuluyang nilamon ng galit na mga kamao at mga kumakaway na sulo.

Tinipon si Lazaro na tiyak na hari ng mga demonyo at prinsipeng kasamaan, nagtipon ang karamihan sa kanya. Marahil ay ikinuwento ng mga babae ang kanilang maraming sakit sa lupa; dinuraan nila siya. Lumipad ang mga kalansing. Marahil ay naalala ng mga lalaki ang kanilang maraming mahirap na landas; sinugod nila siya. Tinadtad ang mga espada. At sa ilalim ng dagat ng gumagalaw na mga paa, ang mga batang tuwang-tuwa ay naghanap ng mga bato. Sumabak ang mga sibat sa pagdanak ng dugo.

Natalo ng mga tauhan ni Lord D'Alcicourt ang mga taong uhaw sa diyablo. Kahit na ang mga kalalakihan, kababaihan, at mga bata ay nasugatan o mas malala pa, mas marami ang sumugod. Bukod pa rito, sa loob ng pormasyon, ang mga sundalo ay naglaban—ang bloke ay gumuho at nilamon silang buo ng karamihan. Hinablot ng mga galit na braso si Lazarus at itinaas siya, pinadaan siya sa ilalim. mga sumpa at sigaw. Isa siyang momya na nababalot ng kadena, nakalutang sa nagngangalit na alon ng nakataas na mga paa. Ang mga pabago-bagong sigaw ay nagsanib-puwersa sa isang maindayog na dagundong na umalingawngaw sa buong lupain, *“Brûlez le Diable! Brûlez le Diable!”* Gumalaw-galaw si Lazarus, sumisitsit at sumisipa, abala sa lahat ng kanyang patuloy na tumitinding sakit. *“Sunugin ang Diyablo!”* sigaw ng karamihan.

Agad na pinatahimik ng umaalingawngaw na trumpeta ang galit at lahat ng mata ay napatingin sa kastilyo.

Sa ibabaw ng mga pader nito na nakapalibot sa kuta, ang mga mamamana ay nagtakbuhan papunta sa mga puwesto, ang kanilang mga palaso ay nakatutok sa karamihan.

Lumawak ang mga pintuan ng kastilyo at dumagundong ang isang hanay ng mga nakabaluti na kabayo, mga espada at mga kalasag na kumikinang sa dagat ng mga sulo. Sumabog ang karamihan na parang mga daga na tumatakas sa liwanag ng araw. Sila Nahulog si Lazarus. Gumulong siya at nawalan ng malay. Sa kumakalat na higaan, nagkalat ang mga patay at sugatan. Pinalibutan ng Bantay ng Korte ni D'Alcicourt si Lazarus at umikot

palabas, nakapalibot, nakataas ang mga kalasag. Bumaba ang dalawang kabalyero at binuhat si Lazarus sakay ng isang kabayo, nakayuko ang tiyan. Magkaisa, at kasingdali ng kanilang pag-atake palabas, ang grupo ng mga nakabaluti ay umugong pabalik sa mga kuta, ang mga pintuan ng kastilyo ay biglang nagsara sa likuran nila.

At nang makapasok na sila sa loob ng mga pader ng kastilyo, inihulog nila ang walang malay na si Eljo mula sa kanyang kabayo at itinulak sa isang malalim na hukay sa looban. Sa tapat ng malayong pader nito, may nakatayong isang pintong bakal, na bumubukas sa ilalim ng lupa, sa ilalim ng kastilyo. Sa magkabilang gilid ng pinto, nakaupo ang dalawang bilanggo na nakagapos at kinakabahang sumulyap sa kanilang pinakabagong bisita. Pareho silang magulo ang ayos, may magulo na balbas, ngunit ang isa ay may mas malaking presensya, may blonde na buhok, malapad na likod at asul na mga mata. Mas malaki pa siya kaysa kay Lazarus at maaaring... isang higante sa tabi ng kaniyang mas maliit na kasama sa bilangguan.

Dahil halos magdamag na ang lumipas hanggang madaling araw, natauhan si Lazaro —napukaw ng patuloy na pag-uusap sa pagitan ng dalawang bilanggo. Nakahiga siya nang tahimik at nakinig habang ang mas malaking lalaki ay nanunuya, ang kanyang malalim na boses ay nabahiran ng banyagang punto. "Kung si Satanas mo iyon, bakit hinahayaan nitong gapusin at itapon sa hukay? Sagutin mo ako diyan!" Sumagot ang mas maliit, "Buweno, marahil ay hindi si Satanas mismo, ngunit isa itong tunay na demonyo. Kahit ngayon, nagkukunwari lamang itong bumihag. Makakawala ito sa mga bakal na iyon at papatayin tayong lahat!" "Hindi mo Satanas, ni demonyo ka. Isa itong Night Alf, sabi ko na sa iyo—may taglay na lahat ng marka " isa. At hindi nito mapapalaya ang sarili nito—hindi sa mga bakal na iyon."

Gumulong si Lazarus, iminulat ang kanyang mga mata at, nang may kaunting pagsisikap, umupo nang tuwid. Pinagpag niya ang buhok na may dugo sa kanyang mukha upang malantad ang isang magaspang na hiwa sa itaas ng kanyang kaliwang kilay. "Diyos ko," ungol niya.

Nauutal na sabi ng mas maliit na bilanggo, habang nagpupumiglas sa kaniyang mga bakal. "Kita mo! Ayan na nga! "Ang Diyablo!" pagmamakaawa niya sa mga guwardiya na naglalakad sa bakuran malapit sa pinakadulo ng hukay. "langat ninyo kami palabas! Gigising na 'yan!" "Tumahimik!" sigaw ng isang sundalo. Tumingin siya kay Lazaro at itinaas ang tingin sa kalangitang puno ng mga bituin, pagkatapos ay tumalikod na parang malayang umalis. "Ay," laway ng malaking bilanggo, nagreklamo sa mas maliit, "Tumahimik ka! Ang sigaw mo ay akma para sa isang maliit na bulaklak." Pinikit siya ng mas maliit na lalaki, bumuntong-hininga, at isinandal ang kanyang likod sa pader, nakaupo nang matigas ngunit, nakalaylay ang mga braso sa ibabaw ng nakataas na mga tuhod —marahil sa pagsisikap na mabawi ang kanyang dignidad sa pamamagitan ng gayong mapanghamon ngunit pabaya na hitsura. Tinitigan niya si Lazarus mula sa malayo.

Sa wakas, yumuko siya at bumulong kay Lazaro, "Hindi ako ang hinahanap mo, Diyablo. Isa akong Kristiyano." Itinuro niya ang malaking lalaki; "Siya ang hinahanap mo—isang Taong Hilaga—isang

pagano.”

Ipinagtanggol ni Lazaro ang kanyang sarili; “Hindi ako isang Diyablo.”

“Hindi mo ba naririnig?” singhal ng Lalaking Hilaga sa lalaking Kristiyano. “Hindi siya diyablo. Sinabi ko na sa iyo kung sino siya.”

“Ang pangalan ko ay Lazarus Gogu.” Sinuri ni Lazarus ang kaniyang mga kadena.

“Siguro, si Gogu.” Sumandal ang Hilagang Lalaki at ngumisi. “Pero, Gogu the Night Alf, ikaw pa rin.”

Tinanong siya ng Kristiyano, “Kung gayon, kung hindi ka isang Diyablo, bakit ka nagmumukhang Diyablo?”

"Ganito ako ipinanganak. Lalaki ako—iba lang."

“Isang lalaki? Lamang?” Humaglak ng hagigkik ang Hilagang Lalaki at humarap sa Kristiyano. “Tinatawag ni Night Alf ang sarili niyang lalaki. Ano sa tingin mo—lalaki o hindi?” Tumawa siya.

Tinanong ni Lazarus ang Lalaking Hilaga, “Ano ang Night Alf?”

“Ikaw!” angil niyang tugon. “At kapag lumapit ka sa akin, babaliin ko ang leeg mo.”

Itinaas ni Lazarus ang kanyang noo at lumingon sa kabila. Nagsalita ang Kristiyano; “Isa siyang North Man.

Naniniwala ang kanyang mga tao na ang mga Night Elf ay mga nilalang na gumagala sa kagubatan tuwing gabi.”

“Kung gayon, hindi siya Kristiyano?” tanong ni Lazarus.

Tumawa ang Hilaga. “Gustong malaman ng ating Alf kung Kristiyano ako.” Umiling siya na tila nandidiri.

Tinanong siya ni Lazaro. “Hindi ka ba naniniwala na si Hesukristo ay namatay para sa ating mga kasalanan?”

Biglang lumabas, ang lalaking Hilaga ay mahigpit na nakatali, at nakatitig kay Lazarus. “Hindi!” Dumura siya sa sahig ng hukay. “At hindig-hindi ko lulunukin ang mga kasinungalingang iyan!”

“Mag-ingat ka na baka makuha mo ang nararapat na lugar sa Impiyerno,” babala ng Kristiyano sa kanya.

Tinitigan siya ng North Man, kinunot ang labi, at sumandal sa dingding. "Sa akin kamatayan, ang aking lugar ay nasa hapag ni Odin—may pagkain, inumin, awit, at mga birhen sa mga *Bulwagan ng Valhalla*. At maaari mong panatilihin duwag ang mga hangal mong kwento para sa pananakot sa maliliit na bata .

“Naniniwala ka sa mga alamat,” sagot ng Kristiyano, “Sinabi ko na sa iyo nang maraming beses simula noon”; walang Odin o *mga bulwagan na may halloween*. Tumingin ka sa paligid—walang sinuman ang nagsasalita tungkol sa ganoong kahangalan, maliban sa iyo. Paano ka maniniwala— ”

Yumuko ang Hilagang Lalaki, hinawakan ang Kristiyano sa likod ng buhok at inilapit ang ulo. Umungol siya nang malakas, “Mag-ingat ka sa pananalita! Sa lupain ng aking ama at kapatid, marami sa inyong kauri ang nasaksihan kong pinatay nang walang saysay . Maaaring isa lamang akong tao sa inyong mga Kristiyano; ngunit, sa *aking* mga lupain, kayo ay mapapaligiran ng *aking* mga tao.”

Tandaan ang katotohanang ito— kilalala ka ng lahat bilang '*tagapaglapastangan kay Odin*' at pupugutan ka ng ulo

para dito.

Tinanong sila ni Lazaro, “Bakit kayong dalawa ay nasa hukay na ito?”

Kinalas ng Hilagang Lalaki ang kaniyang kasama at sumandal siya. “Nandito na tayo, aking butihing Alf, dahil ang kaibigan ko rito ay nakapatay ng isang tao at ninakaw ang kaniyang kabayo.”

“Ipinagtaggol ko lang ang sarili ko,” singhal ng Kristiyano, habang isinasabit ang likod ng kanyang buhok. “Siya ang unang nangulit sa akin.”

“At kung hindi mo ninakaw ang kabayo niya, hindi ka sana niya nilapitan. Pagkatapos ay dinala mo ang mga sundalo papunta sa tinutulugan ko. Tanga ka! Sabi ko pagod na ako sa paglalakad—hindi ko sinabing magnakaw ka ng kabayo!”

“Hindi, hindi, hindi,” bulalas ng Kristiyano, “Papalayain ka na sana nila. Wala ka rito para sa akin. Sinabi ko sa kanila na hindi kita kilala!” Tinuro niya ang lalaking Hilaga gamit ang isang mapang-aping daliri. “Inilagay mo ang iyong sarili dito. Inamin mo na kilala mo ako—at pagkatapos ay nagsalita ang kahangalan mo kay Odin, ang pagkatali mo sa katotohanan, at mga katulad nito. Ang kahangalan mong pananampalataya ang humatol sa iyo—hindi ako!

“Sige na nga,” sagot ng Hilagang Lalaki, habang ikinakabit ang kanyang mga kadena bilang pagtutol. “At sa pamamagitan ng aking pananampalataya ay gagawin ko Mamamatay nang may pagmamalaki sa kamay ng aking mga kaaway. At kinabukasan, kapag tayo ay binitay, kukunin ako ng mga Valkyrie at iiwan kang mabulok.”

Sinaway siya ng Kristiyano, “Kapag binitay kami, susunugin ka sa impyerno dahil sa iyong maling pananampalataya.” “Nabitin?” tanong ni Lazarus, habang nakataas ang kilay.

“Bibitayin kami kinabukasan—dahil sa aming mga krimen,” pag-amin ng Kristiyano.

“Para sa mga krimen mo!” singhal ng Hilaga. “Pero, nagkamali lang ako sa paglalakbay.”

“kasama ang isang mamamatay-taong magnanakaw at sinungaling na ahas na gaya mo! At dahil pinanatili mo ang aking pananampalataya sa harap ng aking mga kaaway! Iyon lang!”

“Gayunpaman, narito ako upang makita si Lord D’Alcicourt,” giit ni Lazarus. “Hindi ako narito upang bitayin.”

“Hindi, Alf. Hindi ka mabibitin. Huwag kang mag-alala.” Paninigurado sa kanya ng North Man na may sarkasmo lamang matapos niyang masulyapan ang kalangitan. “Malapit na ang umaga. Mag-iisang araw na, wala nang matitira sa iyo na mabibitin.” Napasigaw siya nang may pagmamalaki. Tumingala si Lazarus. upang matuklasan ang manipis at manipis na ulap na may bahid ng mahinang pulang liwanag.

“Tumahimik ka, pagano!” sigaw ng isang sundalo. Si Lazaro ay nagkamot sa kanyang mga tanikala, sinusubukang makawala.

“Ginalit mo siya. Ano ang ibig mong sabihin diyan?” tanong ng Kristiyano.

Tumatawa pa rin ang Hilagang Lalaki, “Makikipagpustahan ako sa iyo, kaibigan ko.” Lumapit siya sa Kristiyano at bumulong, “Itinataya ko ang salita ng aking bayan 'laban sa ang iyong salita—ang iyong pananampalataya ay 'laban sa akin. Ano ang masasabi mo?’

“Hindi mo maaaring itaya ang pananampalataya.”

“Ah, pero kaya ko. Kung mapapatunayan ko sa iyo na tama ang mga tao ko, tatalikuran mo ba ang iyong pananampalataya at sasama sa amin sa hapag-kainan ni Odin?”

"Hindi mo pinahahalagahan ang iyong kaluluwa, nagsasalita ng mga kalapastanganan sa oras ng iyong kamatayan."

"Hindi ako tumataya para ilagay sa panganib ang kaluluwa ko, kundi para iligtas ang kaluluwa mo."

"Anong pustahan ito?"

"Sa salita ng aking bayan—sa katotohanan nina Odin at Loki, sumusumpa ako sa iyo na ito ay isang Night Alf at hindi isa sa mga demonyo mo." Tumango siya kay Lazarus.

"Ako ay—hindi—isang—Night—Alf," buntong-hininga ni Lazarus, habang nagpupumiglas pa rin sa kanyang mga gapos.

Gayunpaman, nagpatuloy ang Hilagang Lalaki, "Malapit na siyang mapunta sa landas ng lahat ng mga Alf sa Gabi. Kita mo; hindi sila maaaring nasa ibabaw ng lupa sa liwanag ng araw, dahil baka masusunog sila kapag tinamaan sila ng araw."

At kapag nakita mo siyang nasusunog, manumpa ka ba ng katapatan sa pananampalataya ng aking bayan at kay Odin?"

Hindi makapaniwalang tiningnan siya ng Kristiyano, nakakunot ang noo. "Nawala ka sa balanse." Sumulyap siya kay Lazarus at kinamot ang balbas nito. "Seryoso ka?"

"Masusunog siya nang kasingtiyak ng pagbibitiw sa atin," nakangiting sabi ng Hilaga. "May pustahan ba tayo o hindi?"

Tumawa ang maliit. "Hindi, hindi, hindi—ito ang pustahan. Sa halip, ililigtas ko ang kaluluwa mo. Kung masunog siya sa araw, gaya ng sinasabi mo, ibibigay ko ang kaluluwa ko sa Odin mo—na hindi mangyayari kailanman."

Tumawa siya at tinuro ang kanyang malaking kaibigan. "At kung hindi niya gagawin, gusto kong yakapin mo ang Panginoong Kristo bilang iyong Tagapagligtas at talikuran ang iyong diyos na Odin at ang pananampalataya ng iyong mga tao. At kapag tayo ay namatay, sa langit, magpapasalamat ka sa akin magpakailanman."

Napapikit ang lalaking Hilaga bago humagalpak sa tawa. "Isipitu!" Tinapik niya ang balikat ng kasama. "Pustahan na! Tapos na!"

"Tapos na," pang-uuyam ng Kristiyano. "At pipigilan kita." Sumandal silang dalawa sa pader at pinagmasdan si Lazaro na nagmamadaling pakawalan ang kanyang mga braso. Tumayo ang Eljo, dumudulas paakyat sa pader. Humarap siya at pinayuhan ang Kristiyano, "Huwag mong itaya ang iyong kaluluwa para sa akin." Sumulyap sa langit, bumalik siya sa kanyang mga kadena.

Dahan-dahang tumayo ang Kristiyano. "Isa lamang itong taya kung matatalo ang isa. Ipinagtatangol ko ang Panginoong Makapangyarihan, at hindi ako matatalo. At dahil isa pa akong kaluluwang nailigtas mula sa mga katulad mo, ang Diyos ang mananalo rito." Ngumisi ang Kristiyano.

"Huwag nang manlilinlang, aking butihing Alf." Kinukutya ng Hilagang Tao si Lazarus at kumindat. "Halika , ang araw, siya ay kay Odin. At ikaw ay magiging abo at alikabok lamang."

Umugong nang malakas ang kalansing ng mga baluti habang pinalilibutan ng mga sundalo ang tagaytay ng hukay; nakataas at nakahanda ang kanilang mga pana.

"Tumba na ang lahat!" sigaw ng isang sundalo. "Tumba na kayo!" Tumalon sina Lazarus at ang Kristiyano sa sahig ng hukay. Napasimangot ang North Man, habang mahigpit na nakadikit ang likod sa dingding. Sumigaw ang sundalo, "Ligtas na ang lahat ng bilango!"

Langitngit! Langitngit! Bumukas nang malaki ang bakal na pinto at lumabas ang isang daloy ng mga armadong guwardiya. Karamihan sa kanila ay idiniin ang mga Kristiyano at paganong bilanggo sa pader habang ang iba ay kinubkob si Lazaro.

“Tumayo ka! Igalaw mo!” Mabilis nilang pinadaan si Lazarus sa bakal na pinto. Natisod siya sa isang buhawi ng baluti at mga espada at pababa sa isang daanan sa ilalim ng lupa na may mga sulo, mga tauhan ng pike, at mga mamamana. Sumara ang pinto ng hukay sa likuran niya at isang boses ang umalingawngaw sa pasilyo; “Siguraduhin ang pinto ng hukay!” Dinala ng mga guwardiya si Lazarus sa isang libingan sa ilalim ng lupa na puno ng mga paliko-likong daanan.

Sumigaw ang isa sa kanyang mga eskorte, “Huminto ka!” Pinaikot siya ng mga sundalo patungo sa isang pinto at hinigpitan ang pagkakahawak sa kanyang mga kadena. “Tumakbo ka sa loob.” Sumunod si Lazarus. Kumalabog ang pinto sa likuran niya at ang mga ungol at gumagalaw na bakal ay naglaho kasabay ng pag-alis ng mga sundalo.

Malakas ang hangin —malamig na parang sa ilalim ng lupa, bahagyang matamis dahil sa nabubulok na lumang pagkit at basang bato. Sinuyod niya ang madilim at parihabang silid. Isang mahaba at magaspang na mesa ang nasa gitna ng sahig, pahaba ang haba, at may dalawang bangko na magkasinghaba ang nakahanay sa mga gilid nito. Gayundin, may dalawang kandilang nakasindi sa mga pinggan sa magkabilang dulo ng mesa, ang mas malapit na haliging waks ay may matangkad na apoy na nagliliyab ng isang sumasayaw na bilog ng liwanag sa paligid ng base nito. Ang karagdagang kandila ay walang inilalabas na liwanag, ngunit isang mahinang pulang liwanag ang nagmumula sa mitsa nito. At sa ilalim ng umiikot na usok, sa sahig at nakaipit sa dulong sulok, isang magaspang na kutson na dayami ang nakalatag. Sa kabilang sulok, sandaling nasulyapan niya ang tila isang patag na daga, nakahiga mag-isa at halos nabubulok na. Dumulas si Lazarus pababa ng pader, ikinakaway ang kanyang mga kadena sa mga bato. Bumagsak siya sa kutson, isinuko ang mga detalye ng kanyang kasalukuyang mga hangganan sa walang hanggang kaharian ng mga panaginip.

~*~

Gayunpaman, sa tila sandaling lumilipas, nawala ang kanyang mga panaginip at ang pinto ay biglang bumukas—at gayundin ang kanyang mga mata. Bigla siyang gumulong at umupo nang tuwid, naningkit ang mga mata sa liwanag na pumapasok sa pintuan. Pumasok ang dalawang alipin na may pitong-patong na kandelero at inilagay ang mga ito sa ibabaw ng mesa. Habang paalis sila na may mga kandilang naupos, isang hanay ng mga sundalo ang nagpila sa loob upang pumila sa kahabaan ng dulong pader. Pumasok ang ilang lalaking nakadamit nang maayos, kasunod ang isang malaki at pinong obispo na nasa katanghaliang-gulang, na nakasuot ng kumpletong kasuotan.

Nagpalitan siya ng tingin kay Lazarus, ang kanyang mapanlinlang na mga mata ay marahil nagpapatunay ng isang pag-iingat, o kahit na pag-aatubili. Sa likuran niya, isinara ng mga guwardiya ang pinto, pumwesto sa kanilang mga pwesto upang protektahan ito.

Huminto ang eskriba sa harap ng mesa at tinitigan si Lazaro bago bumaling sa obispo.

"Isa ngang Diablo. Tingnan mo —ang mga ngipin—ang mga tainga—at may mga pakpak ng paniki."
"Hindi ako diyablo," tugon ni Lazaro.

Itinuwid ng obispo ang eskriba. "Huwag mo siyang akusahan nang walang matibay na dahilan—wala siyang ginawang masama sa atin. Malalaman natin ito sa lalong madaling panahon."

Sadyang gumalaw ang eskriba, obispo, at iba pa sa silid habang sinusuri ni Lazarus ang mga kinakabahang mukha ng mga sundalo. Dumagundong ang metal sa palipat-lipat na hanay; at ang kapaligiran ay minarkahan ng umiihip na hangin na nagdadala ng matamis na amoy ng sariwang pawis, nagamit na taba ng kandila, at nasunog na mga mitsa. Bumuntong-hininga ang eskriba at umupo sa mesa na may dalang lalagyan ng tinta, panulat, at isang rolyo ng pergamino. Tumayo si Lazarus. Hawak ng mga hindi mapakali na guwardiya ang mga sandata habang tumatapak si Lazarus sa dingding. Binuksan ng eskriba ang papel, hinila ang panulat mula sa buena, inihagis ito at ipinwesto sa ibabaw ng papel. Matalim niyang tinitigan si Lazarus at huminga nang malalim.

"May pangalan ka ba?" tanong ng eskriba sa kanya.

"Lazaro. Lazaro Gogu." Guhit ng panulat.

"Ang iyong ipinapahayag ngayon, Lazarus Gogu, ay itatala bilang katotohanan. Sumumpa ka na lamang na aaminin ang katotohanan sa harap ng Diyos at ng Kanyang Kabanalan."

"Nagsasabi ako ng totoo."

"Mabuti naman. Sino ang pinaglilingkuran mo; aling Panginoon at Hari?"

Sumagot siya sa eskriba; "Naglilingkod ako sa aking Panginoong Diyos at Hari." May mga matang nag-aalinlangan na luminga-linga sa paligid.

"Marahil ay maitatanong ko nang iba," sabi ng eskriba, "Kanino mo ipinapangako ang iyong katapatan—sa aling maharlika at bansa?"

"Ako ay isang tao ng Diyos. Ipinapangako ko ang aking katapatan sa Kanya, sa Kanyang Kabanalan, at sa Simbahan."

Ngumiti ang obispo at lumabas, "Mabuti. At naniniwala ka ba sa iisang Diyos na Makapangyarihan, na siyang Ama, Anak, at Espiritu Santo?"

"Oo."

Tumigil sa pagsusulat ang eskriba at tumingala, habang nakataas ang isang kilay. "Kaya itinuturing mo ang iyong sarili na isang tao—at galing sa Diyos?"

"Oo."

"Walang pakpak ang mga tao," sagot niya, may bahid ng sarkasmo ang tono. "Gayunpaman, sabihin mo nga sa akin, kaya mo ba talagang lumipad?"

"Oo."

Tinanong siyang muli ng eskriba habang nagsusulat, "At gaano kalayo ang kaya mong lilipadin nang sabay-sabay?"

Sumagot si Lazaro. "Kalahating gabi, bago ako magpahinga." Gayunpaman, tumigil ang panulat at sumandal ang eskriba na may mga matang nagdududa at nakakunot ang mga labi. Bumulong ang ilang guwardiya na nanlalaki ang mga mata.

“Tumahimik kayong lahat.” Itinuwid sila ng obispo. Humarap siya kay Lazaro. “Lazaro, naniniwala ka ba kay Kristo na ipinanganak ng Birhen, nagdusa, nabuhay muli, at umakyat sa langit?”
"Oo."

“Mabuti.” Naglakad-lakad ang pari sa sahig, tumatango. “Mabuti ito.”

Nagtanong ang eskriba; “Sabihin mo sa akin ang tungkol sa iyong mga magulang. Sino sila at nasaan sila ngayon?”

Hindi mapakali si Lazarus, habang nakatingin nang may pagkabalisa sa obispo.

Humarap ang obispo sa eskriba, sabay kaway ng kamay. “Huwag na tayong magtagal pa; magtanong na lang tayo ng isa pang mas mahalagang tanong.”

“Mabuti naman.” Inikot ng eskriba ang kanyang mga mata at sinundan ng susunod na tanong; “Nakapatay ka na ba o nakasama sa labanan?”

"Hindi."

Ibinabad niya ang kaniyang panulat, inalog ito, at pinagmasdan si Lazaro. “Hindi ka pa namatay? Ngunit mayroon kang mga ngipin na parang aso. Sabihin mo sa akin, kumakain ka ba ng karne?”

"Meron. Ang ibig kong sabihin— "

Pinutol siya ng eskriba. “Sinasabi mo bang hindi ka pa nakapatay?” Tinanong niya si Lazaro, nagkunwaring may bahid ng pangamba at pagkalito. “Gayunpaman, para makakain ng karne, kailangan mong pumatay para dito, hindi ba?” At sa tusong paratang, itinutok niya ang kanyang panulat kay Eljo. “Maaari ka bang magsinungaling ngayon sa harap ng konsehong ito?”

“Pakinggan mo, pakinggan mo.” Ikinumpas ng obispo ang isang maselang kamay at sinimangutan ang eskriba, “Hindi mo na kailangang lituhin. Hayaan mo siyang magsalita.”

Inamin ni Lazaro. “Nakapatay ako ng ilang mababangis na hayop, ngunit ang mga utos ng Diyos ay hindi nalalapat.” sa mga hayop! Nagugutom ako at wala akong tinapay!”

Nagtaas ng kilay ang eskriba. “*Hindi—tinapay?*”

"Wala. Wala akong nakitang mga butil sa kagubatan. Hindi ako makakagawa ng tinapay nang walang mga butil."

"Kung gayon, mahilig ka bang kumain ng tinapay?" Pabulong na tanong ng eskriba.

"Hindi, ayoko ng tinapay."

Tumigil ang eskriba at bumuntong-hininga. “Kung gayon, bakit sa Kanyang Banal na Pangalan ay naghahangad kang gumawa ng tinapay kung ayaw mo naman?”

Tumikhim ang obispo at lumapit sa kanya habang ang mga daliri ay nakakuyom sa ilalim ng kanyang malaking tiyan. “Naniniwala ka ba na ang tinapay at alak, sa misa na isinasagawa ng mga paring Kristiyano, ay mababago, sa pamamagitan ng banal na birtud, tungo sa katawan at dugo ni Kristo?”

"Oo."

“Mahusay na sagot.” Ikinuyom ng obispo na nakangiti nang palihim ang kanyang mga kamay at humarap sa eskriba, na nakaupong hindi gumagalaw. “Itinala mo ba ang sagot niya?”

Sumagot ang eskriba, “Gayunpaman, kung nais ninyo, nais ko sana siyang tanungin— ”
“Hindi ako masisiyahan,” sumandal nang mabigat ang obispo sa mesa at pinagalitan siya, “Ngayon itala ang kaniyang sagot.” Pinitik niya ang kaniyang mga daliri at itinuro ang pergamino.
“Ayon sa gusto mo.” Nagtampo ang eskriba, ngunit ibinaba ang kaniyang panulat at sumunod. Bumalik ang obispo kay Lazarus na may masayang mukha.

Nauutal na tanong ng eskriba, halatang balisa, habang tinatanong ang susunod na tanong. “At, ilan pa ba ang katulad ng inyong uri—um—mga lumilipad na tao?”

“Ah, oo,” singit ng mabait na obispo, “Siguradong mas marami pang lumilipad na tao.”

“Ilan pa kaya sila at nasaan na kaya sila ngayon?” Kinagat niya ang mga labi sa sabik na pananabik.

“Hindi ko alam. Nag-iisa lang ako.”

" Isa lang ba kayo?"

"Wala na akong nakitang iba."

"Naiintindihan ko." Kumunot ang noo ng pari, hinaplos ang kanyang pinakamalaking baba habang ibinubuhos ang kanyang pagkadismaya sa sahi.

Mula sa pergamino, binasa nang malakas ng eskriba ang isa pang tanong, “Alam mo ba kung paano gumamit ng talim, pana, o anumang uri ng sandata?”

“Gumawa ako minsan ng kutsilyo mula sa buto—para sa paghiwa ng balat at karne,” sabi ni Lazarus.

Lumapit ang obispo kay Lazarus at sinuri ang mga mata nito. Nakita niya ang krus na dalangin ni Lazarus at itinabi ang mga nakasabit na kadena para mas masuri ito. “Saan mo nakuha ito?” Yumuko siya palapit para patuloy na suriin, huminga nang malalim sa sarili gaya ng madalas na ginagawa ng mga lalaking matabang makasarili.

“Isa itong regalo mula sa aking—mula sa isang prayle—kanyang krus panalangin.”

Ginulo ito ng matabang pari gamit ang kaniyang maputla at maliliit na daliri sa paglalagay ng longganisa, sinusuri ang mga luma nitong sulok. “Oo. Tanging isang prayle lamang ang makakagawa ng krus pang-panalangin nang ganito. Naniniwala ako sa iyo, Lazaro.” Kindat ng obispo sa kanya at humarap sa mga guwardiya, “Tama na ang nakita ko . Alisin mo sila.”

Tumayo ang eskriba at tinusok ang kaniyang panulat sa lalagyan ng tinta. “Marahil ay hindi tayo dapat kumilos nang padalos-dalos.

Paano ka nakakasiguro na hindi niya ito ninakaw mula sa isang bilanggo habang nasa hukay?”

“Naku, sigurado akong hindi,” sagot ng obispo. Hinila niya nang mahigpit ang mga kadenang nakakabit sa kuwintas sa dibdib ni Lazarus. “Ang pagkakaroon ng krus sa ilalim ng mga kadenang ito, nangangahulugan lamang ito na suot na niya ito bago pa man siya igapos. Hindi kailanman nagdadala ng mga krus ang mga diyablo .” Pagkatapos ay hinarap ng pari ang buong silid habang itinuturo si Lazarus. “Hindi ito lahi ng diyablo; ito ay isang taong lumilipad; ito ay isang Kristiyanong lumilipad.”

lalaki—at ang pangalan niya ay Lazaro. At bilang obispo ng probinsyang ito, mananatili sa akin ang awtoridad sa ang bagay na ito at hindi makakarinig ng anumang pagbanggit tungkol sa kanya na salungat dito.”

Habang umiikot sa mesa, bumulong ang eskriba sa obispo, “May kakausapin lang ako sa iyo, kung maaari?” Siya Tumango si Lazarus sa isang malayong walang laman na sulok ng silid. Pinakinggan ni Lazarus ang kanyang mga tainga habang, tila sa pribadong lugar, Bumulong ang eskriba sa obispo ng kanyang mga alalahanin. “Alam ng sinumang Diyablo kung paano sasagutin ang alinman sa mga tanong na ito. At mukhang walang anumang bagay na nilikha ng Biyaya o sa Liwanag ng Diyos. Marahil ay makabubuting isaalang-alang ang pag-iwan sa mga iyon—“

Pinutol siya ng pari. “Marahil ay makabubuting isaalang-alang mo ito: Kung guluhin mo ang sensitibong sandaling ito, ipapasuot sa iyo ni Lord D'Alcicourt ang mga plantsa.” Umikot siya at umungol sa mga sundalo. “Hindi mo ba ako narinig? Tanggalin mo agad ang maruruming plantsa!”

Tumalon ang tatlong guwardiya at hinubaran si Lazaro.

Napabuntong-hininga ang eskriba, habang kinukuha ang kanyang mga gamit nang tawagin siya ni Lazarus; “Ako ay isang taong lumilipad.”

Natigilan ang eskriba at ibinaling ang tingin sa obispo at nakita ang mga nanlilisik na matang nakatitig sa kanya. Ibinalik niya ang atensyon kay Lazarus, ngumiti nang mariin, at sumagot. "Oo, ikaw nga—iyon." Sinulyapan niya ang natutuwang pari bago pilit na lumabas ng silid dala ang kanyang nakarolyong pergamino at lalagyan ng tinta.

Bahagyang yumuko si Lazaro sa pari. “May utang na loob ako sa iyo. Salamat.”

"Oo, oo. At marahil ay maaari nating pag-usapan ang maliit na bagay na iyan mamaya, nang pribado kasama ang aking "quarters," pabulong niyang sabi habang hinahaplos ang braso ni Lazarus. Ang kanyang ngiti ay naging matigas na noo at nakataas na baba. "Gayunpaman, hindi ka pa malaya. Magkikita tayo agad ni Lord D'Alcicourt." Lumingon ang obispo at kinausap ang mga sundalo. "Tapos na tayo rito." Lumiwang ang silid, isinara ang pinto, at umupo si Lazarus sa isang bangko. Lubhang marumi, ang kanyang buhok ay may bahid ng dugo, ginamot niya ang mga sugat at pasa sa ilalim ng isang pares ng nagliliyab na mga kandelerero.

Matagal bago muling bumukas ang pinto upang ipakilala ang isang katulong na nasa katanghaliang gulang at ang kanyang tatlong nakababatang katulong. Ang mataba na babae ay halos kasingtangkad ni Lazarus, at ang kanyang malaking katawan ay marahil halos hindi maitatangi ang mahinhin na presensya. ng mga dalagang sumunod sa kanya. May dala siyang malaking tray na puno ng mga sabon, pamahid, at iba't ibang gamit sa kalinisan. Huminto siya at siniyasat si Lazaro, na nakaupo sa isang bangko at sa dulong bahagi ng mesa. Tumayo si Lazaro at yumuko.

“Kaya, ikaw ang kilalang taong lumilipad?” tanong niya. “Lazaro, 'di ba?”

"Ako si Lazarus Gogu," alok niya.

"Mas marami pa akong nakitang malulusog na daga— ang baho mo," singhal niya bago naglakad papunta sa dulo ng mesa. "At naaamoy kita mula rito." Habang ibinababa ang laman ng tray, natuklasan niya na hindi pa rin gumagalaw ang mga katulong, ngunit nakatayo pa rin silang nakatitig sa kanya sa kabilang panig ng silid. Ang isa sa kanila ay may hawak na balde ng umuusok na tubig, ang isa naman ay may hawak na tumpok ng mga nakatuping tela, at ang huli ay may hawak na mga bagong damit at bota.

"Buena, pumunta kayo rito," saway niya sa kanila, "Hindi mangangagat si Ginoong Lazaro. Kristiyano siya." Nagtayuan sila, inilagay ang kanilang mga pagkain sa mesa habang nakatingin sa kanya. Ngumiti siya, tumango, at gumanti rin sila ng ngiti.

Bumalik siya sa mesa at abala sa paghahalo ng mga pabango. "Guro Lazaro, walang balak na masama ang Panginoon sa iyo at galit na galit siya sa iyong pagmamaltrato. Marami na siyang dinakip mula noon. Masisiguro ko sa inyo na kaming mga taga-nayon ay walang ginawang papel dito. Ang mga nagtipon sa mga tarangkahan ay nagmula sa ibang bahagi ng probinsya— nagtatagumpay sila dahil alam nilang napakaliit ng hukbo ni Lord para magpatupad ng pamamahala sa kanyang mga lupain."

"Gayunpaman, gusto pa rin akong makausap ni Lord D'Alcicourt, hindi ba?" tanong ni Lazarus.

"Oo nga. Ngayon, kung maaari po sana kayong bumaba para sa layuning ito."

"At alam niya kung nasaan ako?" tanong ni Lazarus, habang paikot sa mesa.

"Oo. Para sa iyong proteksyon, kaya ka nakakulong, Ginoong Lazaro. Iginiit niya sa iyo ituring bilang kaniyang marangal na panauhin." Hinawakan niya ang braso nito at itinulak siya diretso sa likuran niya. "Tumayo ka rito." Hinila niya ang balde ng sabon mula sa mesa at inilapag ito sa paanan nito."

"Maaari ko ba siyang makausap ngayon?"

Tiningnan niya ito at natawa. "Nakakadiri ka—at wala ka sa kondisyon para makipag-usap sa aking Panginoon. Kailangan mong makipagpalitan ng damit. Ngayon, simulan na natin ito. Lumabas ka sa mga balat na iyan." Bumalik ang babae sa tray habang pinalilibutan siya ng mga katulong, dahan-dahang humakbang na parang mga anghel. Bawat isa ay humugot ng tela na may sabon mula sa balde at pinipiga ito.

Nanlaki ang mga mata ni Lazarus . Lumayo siya sa kanila. "Maghubad? Ngayon lang?"

"Gusto mo bang makita ang aking Panginoon, 'di ba?" tanong niya sa kanya habang nakaakbay.

"Oo, pero, mas gugustuhin ko pang— "

"Naku, tumahimik ka na. Nagpalaki ako ng limang anak na lalaki at sinabi ko sa kanilang lahat: 'Wala kayong anumang bagay na hindi ko pa nakikita simula noon.' Ngayon, maghubad ka na para linisin kita para sa Panginoon. May utos ako — hubarin mo ang maruruming balat na iyan o ako ang gagawa nito para sa iyo." Muling isinara niya ang mga bukas na prasko ng pamahid at ibinalik ang mga ito sa tray. "Inaasahan niyang lilininis ka . At hindi mo na kailangan ang mga balat na iyan dahil nagbigay ang Panginoon ng mga bagong damit at bota. Ikaw ang maghahanap— "

Sa likuran niya, isang katulong ang napabuntong-hininga. Ang isa naman ay humagigik nang hagigik at pinagalitan sila ng babae. "Hindi ako mag-aasal nang ganyan!" Paulit-ulit siyang lumingon sa kanila habang patuloy na nagsermon, "Basta —"

Gayunpaman, nakita niya si Lazaro, na nakatayong lubos na nahihya.

"Naku!" nabulunan siya, hawak ang kamay sa pisngi, habang lahat ng mata ay nahipnotismo sa pambihirang katangian ni Lazarus.

Tumikhim siya at umungol sa kaniyang mga dalaga, "Sige? Sige na!" Nagmadali silang lumapit at pinahiran siya ng mga basahang may sabon, kinukuskos. Hinugasan ng babae ang buhok nito, pagkatapos ay kumuha siya ng isang lata ng pinaghalong pamahid at ipinahid sa noo nito ang hiwa . Inalagaan niya ito. At habang naghuhugas ang mga dalaga, inaalagaan din niya ang maliliit na hiwa sa ulo nito.

"Tama na iyan." Inilagay niya ang pampahid sa mesa at bumalik na may dalang malinis na basahan.

"Ang mas malalim na sugat ay mag-iiwan ng peklat, ngunit, mabubuhay ka."

Hinawakan ng babae ang ulo nito at hinugasan ang leeg nito. "Hindi mo na kailangang magpaahit, Panginoong Lazaro. Hindi ka pa ba tumutubo ng buhok maliban sa ulo mo?"

"Hindi."

"At lahat ba ng lumilipad na tao ay may mga tainga at ngipin na kasinghaba ng sa iyo?"

"Hindi ko alam. Wala pa akong nakitang iba—Aray!" gulat na sabi ni Lazarus.

"Oh, tumahimik ka; hindi kita sinasaktan ."

"Sila nga," pag-amin niya, habang bumubulong pataas sa kisame.

Tumingin siya sa tuktok ng tatlong ulo, marahil ay nagtitipon sa kalokohan. "Lilita! Hindi pa ba kayo tapos mga bata?"

Tumayo silang tatlo nang may ngiti. "Ah, po, nay."

"Kung gayon, igalaw mo ang balde at kuskusin ang kanyang puwitan." Binitawan ng babae ang kanyang ulo at hinugasan ang kanyang mga balikat. "Itaas ang iyong mga braso. At kung mabait mong ibuka ang mga pakpak na iyan, Panginoong Lazaro, maaari rin naming linisin ang loob ng mga iyon." Sumunod siya; napabuntong-hininga sila; ngunit, nagpatuloy ang paliligo.

Sa wakas, pinatuyo at pinulbos siya ng babae. Itinaas niya ang isang puting kamiseta na may frills, ang likod nito ay hiniwa sa gitna. "Naglaan ako ng espasyo para sa iyong mga pakpak, ngunit, ang paglalagay nito ay maaaring medyo mahirap na gawain." Gayunpaman, dumulas ito sa kanyang mga pakpak, gumulong nang perpekto sa tamang lugar. "Napakaganda. Medyo maliit lang ang pagkakagawa ko. Ginamit ko ang sukat ng panganay kong anak para magkasya sa iyo. Malaki rin siya." Ikinabit niya ang harapan.

"Ito ba ang damit niya?" tanong ni Lazaro.

"Naku, hindi." Napahagigik siya. "Hindi pa siya nakasuot ng mga damit na kasingganda ng mga ito." Itinuwid niya ang kwelyo nito. "Pero, patay na siya ngayon."

"Anong nangyari sa kanya?"

Kinagat niya ang kanyang mga labi. "Pinatay siya ng halimaw na iyon, si Lord Hugon—ang Diyablo Mismo."

Kumuha siya ng isang pares ng itim na pantalon mula sa isa sa mga dalaga at ibinigay ang mga ito sa kanya. "Ang kanyang hukbo sinalakay ang mga bukid ng nayon, pinatay ang aking asawa, ang aking limang anak na lalaki, at ang aking dalawang anak na babae. Matapang silang lumaban—ngunit, wala kaming kalaban-laban sa hukbo ni Hugon."

"Bakit niya sila pinatay?"

"Dahil isa siyang halimaw. Pero, tama na iyan—tapos na, tapos na ang wala." Binigyan niya ito ng isang pares ng itim na bota. "Isuot mo na iyan." Humarap siya sa mesa at kinuha niya kasama ang kanyang mga katulong ang kanilang mga gamit.

Pagtalikod niya kay Lazaro, nagsalita siya, "Pinaliguan ka namin ng sabon at tubig, hinugasan ang dugo mo, at nilagyan ka ng mga pabango. Iyon lang ang kaya naming gawin."

Habang pinupuno muli ang tray, inutusan niya ang isa sa mga dalaga, "At kunin mo ang mga balat na iyan."

"Opo, nay."

Huminga siya nang malalim at tinawag ito. "Hindi, Ginoong Lazaro, hindi ka isang baliw ."

"Ako nga." giit ni Lazaro.

Lumingon siya at ginalugad ang mga mata nito. Pagkatapos ay inilagay niya ang mga kamay sa kanyang balakang at ngumiti sa paghanga. "Hindi. Ngayon ay kasing-ayos mo na ang isang lumilipad na prinsiphe. At dapat ay lubos na matuwa ang aking Panginoon sa iyo, tulad ko." Yumuko si Lazarus at ngumiti.

"Mga bata, tipunin na natin ang lahat. Tapos na ang atin." Dinala ng babae ang kanyang tray papunta sa pinto at kumatok.

Tinawag siya ni Lazaro; "May utang na loob ako sa iyo. Salamat."

"Hindi, hindi ikaw, Ginoong Lazarus. Dalawang panahon na ang lumipas simula nang huli akong maging ina ng aking mga anak na lalaki. At tanging isang bala na ina lamang ang makakapahalagahan ng mga sandaling tulad nito." Ngumiti siya nang mahina at sumulyap sa sahig, marahil ay nakasilip sa mga panahong lumipas.

Gayunpaman, bumukas ang pinto at pinayagan sila ng isang guwardiya na dumaan. "Paalam, Ginoong Lazarus," tugon niya , habang ang kanyang tatlong pabigat na katulong ay sumusunod sa kanya.

"Opo, nay," sagot ni Lazarus, nakangiti pa rin, ikinakaway ang kamay na parang batang lalaki, kahit na bumukas ang pinto.

Sa wakas, umikot si Lazarus sa mesa, nakayuko ang ulo at nakahawak ang mga kamay sa likuran niya, papasok nang papasok isang wangis ng isang maharlikang may pakpak na nag-iisip. Paulit-ulit, maingat niyang tinitigan ang mga pader, kinikilig ang kanyang mga tainga, marahil sa isang di-sinasadyang pagsisikap na matiyak ang tunog ng pagpasok ng impiyerno —kung minsan ay minarkahan ng tila huni ng maraming balang.

Sa kanyang napakaikling pamamalagi, mabilis niyang nagustuhan ang mga pader, sa halip ay hinahangad niya ang alternatibong kaligtasan ng bukas na espasyo—ng walang hanggang kalangitan. At, bagama't nasa ilalim ng proteksyon ng panginoon

Bilang isang tanyag na panauhin, nanatiling bilango si Lazaro ng isang mas mataas na pinuno. Nawala siya sa liwanag ng kandila—sa malalim na pagmumuni-muni—lubos na batid na hindi niya maaaring ipagsapalaran ang paglabas ng silid, dahil, sa ngayon, ang liwanag ng araw ay naghahari sa mundo—ang nakapapasong araw na nagsisilbing kanyang punong bantay-pinto.

Gayunpaman, pansamantala, ligtas mula sa impiyernong karwahe ng langit, mas maraming agarang alalahanin ang bumalot sa kanya. Higit sa lahat, paano niya ipapaliwanag kay Lord D'Alcicourt, o sa sinumang Kristiyanong may takot sa Diyos, na siya ay ganap na nilikha para sa gabi, ngunit pinapanatili ang kanyang imahe bilang isang Kristiyano, nilikha sa Liwanag ng Diyos? Gayundin, maaari lamang niyang ipagdasal na, anuman ang gawaing inihanda sa kanya ni Lord D'Alcicourt —'hindi ito isang makasalanang gawain at hindi nag-uutos sa liwanag ng araw. Kahit na ganoon kasimple ang isang gawain, pagkatapos, kapag natapos na, maaaring papunta na naman siya sa Canello para sunduin si Friar Salvitino at tuparin ang kanyang pangako na tutulong sa pagsasara ng Gatestone.

Gayunpaman, ang hapdi ng gutom ay sumigaw mula sa isang sikmura na matagal nang walang laman na parang isang libingang naubos. Lumingon siya sa pinto, sinilip ang hangin gamit ang kanyang ilong. Nanghihina noong una, ang amoy ay lalong tumindi upang kumpirmahin ang aroma ng inihaw na baboy. Ang mga boses ay umalingawngaw sa labas ng pasilyo. Bumukas ang pinto.

Isang hanay ng mga katulong ang nakaharang, bawat isa ay may dalang umuusok na pinggan. Sumandal si Lazaro sa dingding habang nagtatagpo sila sa mesa, pinupuno ang ibabaw nito ng mga pinggan na pilak sa isang piging na akma para sa isang hari. Inihaw na baboy at pamintang paboreal, mga piraso ng isda, malambot na karne ng baka at inihaw na baka, at inihaw na manok at mga steak ng usa ay nag-aagawan ng espasyo sa masikip na ibabaw. Mga nilagang itlog at mga putaheng pinalamutian ng keso. Mga tray na puno ng prutas sa tabi ng mga mangkok na puno ng mani. Isang pitsel ng alak ang nakatayong namamaga. Sa kabuuan, ang mesa ay naging isang malawak na collage at obra maestra sa pagluluto.

Isa-isang yumuko at ngumiti ang mga katulong kay Lazaro bago umalis ng silid. Panghuli, isang Nag-ayos ng isang lugar ang payat at matandang alipin. Itinaas niya ang isang kopa at pinuno ito ng alak.

"May magaganap bang piging?" tanong ni Lazaro.

"Oo; iyo, Ginoong Lazaro. May kailangan ka pa ba?" Tila masayahin siya . Ipinasa niya ang kamay sa buong mesa. "Mukhang nagustuhan mo ba ang lahat?"

"Naku, hindi." Umiling si Lazarus, kinunot ang noo, at sinuri nang mabuti ang handaan. nalulula sa karangyaan nito. "Sobra na. Mamamatay na ako. Kailangan ko bang kainin lahat ito?"

"Hindi po," natatawang sabi ng katulong, "Kumain lang kayo ng gusto ninyo, Ginoong Lazaro. Kung gusto ninyo, naghihintay na ang lugar ninyo." Itinuro niya ang plato at kopita, tila nalulunod.

sa pamamagitan ng mga nakapalibot na pinggan.

Lumapit si Lazaro sa kaniyang itinakdang lugar, nagreklamo, "Pero, sobra na. Marami pa rin para sa marami. Baka puwede mo ring pakainin ang iba, baka masira."

"Naku, hindi po ito masisira, Ginoong Lazaro." Ngumisi ang katulong. Tumingin siya sa ibabaw ng mesa. "Magpipista tayong lahat kinabukasan, alang-alang sa iyo. Masaya ang panginoon at nagdiriwang. At kapag nabusog ka na, ang natitira ay naipangako na sa lahat ng mga katulong sa kastilyo."

"Ano ang ipinagdiriwang niya?"

"Ipinagdiriwang ka niya, Ginoong Lazaro."

"Ako? Bakit?"

"Bueno, hindi ako pinapayagang pag-usapan ang mga bagay na iyon kahit pa ipagpalagay ko ang kaniyang mga dahilan para dito. Panginoong Lazaro, may kailangan pa ba kayo?"

"H—hindi. Salamat po, ginoo," bulong niya. Pinaalis ng nakangiting katulong ang sarili, iniwan si Lazaro na magdasal para sa kanyang plato.

At sa isang iglap, matapos halikan ang kanyang krus na dalanginan, si Lazarus ay dumagsa sa mesa, pinupuno ang kanyang plato ng mga piraso ng bawat putahe ng karne. Ninamnam niya ang bawat hain—hindi niya kailanman naisip sa buong buhay niya sa Abbey na makikibahagi sa isang piging na ganito kaganda. Habang kumakain, ang kanyang isip ay nasa ibang lugar, ginugunita ang kanyang mga araw sa catacomb bilang isang bata—ng maraming beses na

Ang kanyang ama ay nagbabantay sa pintuan habang kumakain ng mga mangkok ng malutong na tinapay na kasama ng maliliit na piraso ng karne o keso na maaari niyang mailabas sa kusina ng refectory—ng maraming aklat ng scriptorium na palihim niyang binabasa, na naglalarawan sa mga hari, panginoon, kastilyo, at mga magarbang piging—ng pagnanakaw sa kama at pagpasok sa bodega ng alak upang abutan ang isang palihim na matabang prayle na nasa pinakamasayang kalagayan. Para kay Lazarus, ang lahat ng ito ay tila mga pangyayari lamang noong mga nakaraang gabi. At sa panlabas na mapait at matamis na diwa, para sa kanya, naramdaman niya na parang nananatili sa kanyang paligid ang masayang diwa ni Odino .

Noon lamang niya natagpuan ang pinagmulan ng espiritu na nakaupo sa tabi ng kanyang plato bilang isang puno ng kopa ng alak. Ito sinenyasan siya gamit ang mga salitang pamilyar ngunit luma na: *'Huwag ka nang iinom ng tubig, kundi uminom ka ng kaunting alak, dahil sa iyong tiyan at sa iyong madalas na pagkakasakit.'* Umalingawngaw sa kanyang isipan ang alaala ng malakas na tawa ni Odino . Kinuha niya ang tasa, humigop mula rito, at hinampas ang kanyang mga labi. Pagkatapos ay isang mabagal na ngiti ang sumilay sa kanyang mukha. Itinaas niya ang kopita, ibinaba ito, at bumuntong-hininga. Pagkatapos ay tumingin siya sa kisame at hinarap ang espiritu ni Odino; "Mas masarap ito kaysa sa amoy." Nagsalin siya ng isa pang tasa at hinugot ang isang paa ng paboreal.

Habang nagpapatuloy ang pribadong piging, tinatapik ni Lazaro ang pitsel, halos naubos ang lahat ng laman ng karne gamit ang alak at lalong lumakas ang kanyang loob sa paglipas ng mga sandali.

Kalaunan, hindi na siya tumawa nang mahina at nakipag-usap nang bukas sa kanyang sarili at sa pagkain.

Lasing si Lazaro.

“Naintindihan ko na ngayon, habang nasa silong ka, kung bakit ka tumawa nang ganyan.” May ngiting may kasamang ngipin, itinaas niya ang kisame. “Para sa iyo, Prayle Odino, na nasa Langit. Nasusulat: *At walang sinuman, pagkatapos uminom ng luma, agad niyang hinahangad ang bago, sapagkat sinasabi niya, Mas mabuti ang luma.*” Pinuno niya ang kanyang kopa, itinaas ang natitirang bahagi ng kanyang paa ng paboreal at bumagsak paatras, mula sa bangko at bumagsak sa sahig. Tumalsik ang alak sa kanyang damit, binasa ito ng lila at ang kopa ay gumulong sa sulok ng silid. Hawak pa rin ang malaking drumstick, gumulong siya nang patagilid at lasing na tumawa.

Hinanap ni Lazaro ang kaniyang tasa, at nakita niya ito sa sulok, sa tabi ng tila isang patag at nabubulok na daga. Kinausap niya ang daga, “Mukhang hindi ka maganda, kaibigan ko; natapakan ka ba ni Prayle Clodius?” Ngumisi siya at suminghot, habang alanganing isinandal ang sarili sa isang braso. “Master Rat, alam mo ba na ako ay isang taong lumilipad?” Tinaas ni Lazarus ang kanyang mga tainga nang tamad, na parang naghihintay ng sagot. “Kaya, hindi ka nakikipag-usap sa mga taong lumilipad?” Namayani ang katahimikan. “Kung gayon, kagatin mo muna ito,” itinuro niya ang drumstick sa direksyon ng daga, “Kailangan kong hilingin na kumain ka ng kahit ano. Mukhang medyo—payat ka.” Tumawa siya, habang nagsasalita ng kalokohan.

Bahagyang inayos ni Lazarus ang sarili, sinubukang tumayo, ngunit muling natumba. Utal niyang sinabi, “Bueno, Ginoong Daga, kung alam mo lang, ako ay isang tao—lumipad—um—lumilipad—” Nagpumiglas siyang tumayo, umuungol, “Hindi ako—makatayo—.” Sa wakas ay naitatag niya ang sarili sa mesa at hinanap ang mga dingding nang walang ekspresyon. “Lumipad ba ako—tao? Lumipad—tao—Mahal na Diyos.”

Sa wakas, nakabawi siya sa kanyang kinatatayuan at natisod sa mahabang bahagi ng mesa, isinandal ang sarili dito habang umuugoy sa kalasingan. Pinikit niya ang kanyang mga mata at tumingin sa paligid nang may nagtataakang ekspresyon, tila nalilito sa kanyang kinaroroonan. Pagkatapos ay dumako ang kanyang tingin sa malayong pader kung saan, sa kanyang labis na kalasingan, ang mga bato ay tila humihinga—lumilipad papasok at palabas. Itinaas niya ang kanyang drumstick at pinatalbog ito mula sa pader. “Marahil ay maaari mo ring buhayin ang isang ito?” Tumayo siya nang tuwid at pinagalitan ang pader; “Hindi kita tinawag.” Alam niyang nanatiling hindi gumagalaw ang pader—na ang tanging humihinga at humihikbi ay ang kanyang lasing na sarili—ngunit hindi niya napigilan ang tukso ng biglaang pang-iinsulto, nang sumagi ito sa kanyang isip. Suminghal siya at bumagsak sa sahig, walang tinitignan.

Biglang natigilan si Lazarus nang lumakas ang isang pamilyar na ingay—isang tunog na maaaring

parang isang paparating na kuyog ng mga balang. Gumapang siya sa ilalim ng mesa, ang mga mata ay nakadikit sa paanan ng malayong pader, na nakatayo pa rin kahit na biglang tumigil ang ingay. Sa mga anino sa ilalim ng mesa, inikot niya ang kanyang ulo sa kabilang pader at nakita ang isang pares ng mga hubad na paa na may itim na parang kuko sa paa. Ang matutulis na dulo ng mahahabang kurbadong mga kuko ay pantay na nakapatong sa sahig na bato.

“Diyos ko!” hingal na hingal niyang sabi, nanginginig sa takot.

“Opo, mahal kong lalaking lumilipad,” sabay-sabay na narinig ang isang malumanay na tinig ng maraming kababaihan, “Ako ang iyong mahal na Diyos.” Ang mga paa ay naglakad sa paligid ng mesa at pumwesto sa ilalim ng bangko, nakatayo nang malapit upang mahawakan niya ang mga ito. “Ngayon, ano ang gagawin ko sa iyo, Panginoong Lazaro? Tila hindi mo alam kung paano ang maging patay nang tama.

Napakahirap ba itong tanggapin na ako lang ang dapat magturo sa iyo?” Lazarus nanatiling tahimik, sinusundan ang mga paa habang padaskul-daskol ang mga ito sa paligid ng mesa, paminsan-minsan ay humihinto bago muling gumalaw.

“Ang iyong kapistahan ay isang altar na puno ng kamatayan. Tingnan mo ang ginawa mo sa kanila—walang ulo, walang paa, pira-piraso at pinagpira-piraso, sinunog, pinakuluan, at pinunit. Naririnig mo ba ang kanilang mga sigaw, Panginoong Lazaro?”

Biglang naduduwal si Lazarus, napahawak sa kanyang tiyan para lamang mapansing paulit-ulit itong bumubulong. “Kinain mo sila. Naririnig mo ba ang kanilang mga sakit?” Dahil sa matinding pananakit ng katawan, humiga siya. nakatagilid, niyayakap ang tiyan na pakiramdam niya ay mabibiyak. Pagkatapos ay narinig niya ito: maliliit na iyak na nagmumula sa loob ng kanyang tiyan—tulad ng pinaghalong tili ng maraming namamatay na daga.

“Alam mo ba kung bakit sila sumisigaw, Ginoong Lazaro?”

Lumingon si Lazarus sa huling kinatatayuan ng mga paa ngunit wala na ang mga ito. Gumulong siya pabalik at nakita ang mukha ni Lucifael na nakatakip sa kanyang mga itim na mata na nag-aalab. Nakahiga siya na takot na takot.

“Dahil tumanggi kang kainin ang tinapay! Sa halip, ikaw ang kumain sa *kanila!*” ungol niya, “Kinain mo ang kaluluwa nila, Eljo!” Inilabas niya ang lumang kutsilyong pambalat na gawa sa matalas na buto at maingat na itinusok ang talim sa pisngi at labi nito. “Ngayon, humiga ka rito sa ibabaw ng mesa para sa akin!” Nagkalat ang pagkain at nagkalat ang mga pinggan sa mga bato sa tabi ng kanyang mga paa habang nililinis niya ang mesa gamit ang malalapad at sinasadyang pagkumpas ng kanyang mga braso—ang dating elegante at marangal na piging ng maharlika ay ngayon ay nauwi na lamang sa mga tambak na hindi makikilala at kasuklam-suklam sa ibabaw ng maruming sahig.

Sa isang iglap, nakatayo na siya ngayon sa labas ng mesa, kung saan huling nakita niya ang kanyang mga paa.

“Halika! Humiga ka sa mesa; bubuhayin natin sila— bibigyan natin sila ng bagong buhay! Ngayon, bumangon ka!”

Nangingig si Lazarus sa ilalim ng mesa habang nakatitig sa mahahabang daliri ng paa nito na may itim na mga kuko.

“*Bumangon ka, Panginoong Lazaro!*”

[*Wakas ng Kabanata 14*]

Ang akdang **pampanitikan** na ito ay nilikha **eksklusibo** sa pagtatalaga ng

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Nawa'y manatili ang kanyang pamana sa ating lahat —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~